

Profetskapet

Kapitel 3 av boken: Towards Understanding Islam
av: Syed Abul A'la Mawdudi

Vår tidigare diskussion klargör följande punkter:

1. Den rätta vägen för människan är att leva i lydnad till Gud, och för iakttagandet av en sådan lydnad är kunskap och tro absolut nödvändiga: kunskap om Gud och Hans egenskaper, Hans förkärlekar och ogilanden, Hans utvalda väg och om Domedagen; och orubblig tro på sanningen och äktheten av denna kunskap — detta är Iman.
2. För det andra har Gud nådigt skonat människan från den mödosamma uppgiften att förvärva denna kunskap enbart genom egna ansträngningar. Han har inte utsatt människan för detta svåra prov. I stället uppenbarade Han denna kunskap för profeterna, utvalda bland människorna, och befalde dem att förmedla Guds vilja till andra människor och visa dem den rätta vägen. Detta har räddat människan från formidabla olyckor.
3. Slutligen är de vanliga människans och kvinnornas plikt att känna igen en profet och, efter att ha fastställt att denne är Guds sanne profet, att tro på honom och följa hans fotspår. Detta är vägen till frälsning. I detta kapitel ska vi diskutera profetskapets natur, historia och andra aspekter.

I

PROFETSKAPET: DESS NATUR OCH NÖDVÄNDIGHET

Du kan se att Gud med stor nåd har försett människan med allt hon behöver i detta universum. Varje nyfött barn anländer till världen utrustat med ögon att se, öron att höra, näsa att lukta och andas med, händer att röra, fötter att gå och ett sinne att tänka och begrunda med. Alla de möjligheter, krafter och förmågor som en människa behöver eller kan behöva är med omsorg försedda och förunderligt inrymda i hennes lilla kropp. Varje litet behov är förutsett och tillgodosett. Inget av det hon behöver är utelämnat.

Liknande är fallet med den värld hon lever i. Allt som är nödvändigt för

livet finns här i överflöd — luft, ljus, värme och så vidare. Barnet finner, när det öppnar sina ögon, sin föda vid moderns bröst. Föräldrarna älskar det instinktivt och i dem har det inplantats en oemotståndlig drift att ta hand om det, uppfostra det och offra allt för dess välfärd. Under sin försörjnings skyddande vård växer barnet till mognad och i varje skede av sitt liv erhåller det från naturen allt det behöver. Alla materiella villkor för överlevnad och tillväxt är tillgodosedda och det finner att hela universum är till dess tjänst och tjäna det vid varje steg och passage.

Dessutom är människan välsignad med alla de krafter, kapaciteter och förmågor — fysiska, mentala och moraliska — som hon behöver i sin kamp för tillvaron. Här har Gud gjort en underbar disposition. Han har inte fördelat dessa gåvor till människor strikt lika. En jämlik fördelning skulle ha gjort människorna helt oberoende av varandra och förstört möjligheterna till ömsesidig omsorg och samarbete. Således, fastän mänskligheten som helhet besitter allt som behövs, är kapaciteterna ojämnt och sparsamt fördelade bland människorna. Några besitter fysisk styrka och förmåga, andra utmärker sig för sina intellektuella talanger.

Några föds med större fallenhet för konst, poesi och filosofi, några besitter en skarp tunga, andra militärt skarpsinnande, kommersiell intelligens, matematisk skärpa, vetenskaplig nyfikenhet, litterär iakttagelseförmåga, filosofisk läggning och så vidare. Dessa speciella anlag gör en människa distinkt och gör det möjligt för henne att greppa till och med de finesser som undgår den vanlige mannens grepp. Dessa insikter, anlag och talanger är Guds gåvor. De är inkarnerade i naturen hos de män som Gud har förutbestämt att utmärka sig på detta sätt. De är mestadels medfödda och kan inte förvärfvas enbart genom utbildning och träning.

Noggrann reflektion över denna disposition av Guds gåvor avslöjar också att talanternas fördelning bland människorna på ett förunderligt sätt. De kapaciteter som är nödvändiga för det allmänna upprätthållandet av mänsklig kultur har tilldelats genomsnittliga människor, medan de extraordinära talangerna som bara behövs i begränsad utsträckning ges till ett litet antal människor. Antalet soldater, bönder, hantverkare och arbetare är stort, men militära generaler, lärde, statsmän och intellektuella är jämförelsevis färre. Liknande är fallet med alla yrken, med alla kulturens konster och hantverk. Den allmänna regeln verkar vara: ju högre kapacitet och desto större genius, desto färre är antalet människor som besitter dem. Supergenier, som sätter ett outplånligt märke på mänsklighetens historia och vars prestationer vägleder mänskligheten i eoner, är sällsynta undantag. Deras antal är ännu mindre.

Här ställs vi inför en annan fråga: Är det grundläggande behovet av mänsklig kultur begränsat till behovet av experter och specialister inom rätt och politik, vetenskap och matematik, ingenjörsvetenskap och mekanik, finans och ekonomi och liknande — eller behöver den också männen som kan visa människan den Rätta Vägen, vägen till Gud och frälsning? Andra experter ger människan kunskap om allt som finns i världen och om sätten och medlen att använda det, men det måste finnas någon som berättar för människan skapelsens syfte och livets mening i sig. Vad människan själv är och varför hon har skapats. Vem som har försett henne med alla krafter och resurser och varför. Vad livets rätta mål är och hur de ska uppnås.

Vilka livets rätta värden är och hur de kan nås. Detta är människans mest grundläggande behov och om hon inte känner till detta kan hon inte uppföra kulturens byggnad på sunda grunder och inte lyckas i livet här och i det hinsides. Och vårt förnuft vägrar tro att Gud, som har försett människan med till och med de mest triviala av hennes behov, skulle försumma att tillgodose detta största, mest avgörande och mest vitala behovet. Nej, det kan aldrig vara så. Och det är det inte. Medan Gud har frambringat utmärkta män inom konst och vetenskap, har Han också rest upp män med djup insikt, ren intuition och de högsta förmågorna att känna och förstå Honom. Till dem uppenbarade Han Själv vägen till gudfruktighet, fromhet och rättfärdighet. Han gav dem kunskap om livets mål och moralens värden och anförtrodde dem plikten att förmedla den Gudomliga Uppenbarelsen till andra människor och visa dem den Rätta Vägen. Dessa män är Guds Profeter och Sändebud.

Profeterna utmärker sig i det mänskliga livet — det liv som inte är i enlighet med hans ideal. Varken hans ord eller hans gärning drivs av egenintresse. Han lider för andras bästa och gör aldrig andra till verktyg för sitt eget bästa. Hela hans liv är ett exempel på sanning, ädelhet, naturens renhet, höga tankar och den mest upphöjda formen av mänsklighet. Hans karaktär är utan fläck och till och med den noggrannaste granskningen misslyckas med att avslöja något fel i hans liv. Och alla dessa fakta, alla dessa egenskaper, gör det uppenbart att han är Guds profet och att tro måste sättas till honom.

När det blir helt klart att en viss person är Guds sanne profet, är den naturliga följden av denna insikt att hans ord bör accepteras, hans instruktioner följas och hans befallningar åttlydas. Det är helt orimligt att acceptera en man som Guds sanne profet och ändå inte tro på vad han säger eller inte följa vad han förordnar — ty ditt blotta accepterande av honom som Guds profet innebär att du har erkänt att vad han säger är

från Gud, och att vad han än gör är i enlighet med Guds vilja och välbehag. Nu är olydnad mot honom olydnad mot Gud — och olydnad mot Gud leder till ingenting annat än ruin och förödelse.

Därför gör det blotta accepterandet av profeten det tvingande för dig att böja dig för hans instruktioner och acceptera dem utan invändning vad som helst. Du kanske inte fullt ut kan förstå visdomen och nyttan med detta eller det budet, men själva faktumet att en instruktion har emanerat från Profeten är tillräcklig garanti för dess sanning, och det kan inte finnas rum för tvivel eller misstanke. Din oförmåga att förstå det är ingen anledning för att det skulle ha ett fel eller en brist — ty en vanlig människas förståelse är inte felfri. Den har sina egna begränsningar och de kan inte ignoreras helt och hållet. Det är uppenbart att den som inte grundligt känner till en konst inte kan förstå dess finesser, men en sådan person vore en dåre om han förkastade vad en expert säger, enbart med förevändningen att han själv inte fullt ut förstår experten.

Det är anmärkningsvärt att i varje viktig världslig angelägenhet behövs en expert för råd, och när du vänder dig till experten litar du därefter på hans råd och förlitar dig helt på det. Du ger snarare upp din egen rätt till omdöme och slutledning och följer honom med värdighet. Varje vanlig man kan inte vara mästare i alla världens konster och hantverk. Det rätta sättet för en genomsnittlig människa är att göra vad hon kan och, när det gäller saker hon inte kan göra, att använda all sin visdom och klokhets för att finna rätt person att vägleda och hjälpa henne — och efter att ha funnit en sådan person acceptera hans råd och följa honom.

När du är säker på att en viss person är den bästa tillgänglige för ditt syfte, ber du om hans råd och vägledning och har full tillit till honom. Att ingripa med honom vid varje steg och säga "Förklara för mig innan du går vidare" är uppenbarligen oklok. När du anlitar en advokat i ett rättsfall blandar du dig inte i vid varje steg och vändning. Du har snarare tillit till honom och följer hans råd. För din medicinska behandling går du till läkaren och följer hans instruktioner. Du lägger dig varken i medicinska frågor och testar inte din logiska förmåga genom att debattera med läkaren. Detta är den rätta attityden i livet. Så måste också göras i religionens fall.

Du behöver kunskap om Gud; du behöver känna till det levnadssätt som behagar Gud; och du besitter inga medel för att skaffa denna kunskap. Det åligger dig därför att söka efter en sann profet från Gud; och du måste använda yttersta omsorg, urskillning och skarpsinnighet i din sökan efter honom, ty om du väljer fel man för en sann profet, kommer han att sätta

dig på fel spår. Om du emellertid, efter att ha vägt och mätt alla överväganden ordentligt, definitivt beslutar att en viss person verkligen är Guds profet, måste du lita på honom helt och följa alla hans instruktioner trofast.

Nu är det klart att den Rätta Vägen för människan är just den och enbart den som profeten förklarar vara så, och det korrekta levnadssättet är just det som han meddelar oss komma från Gud. Av detta kan man lätt förstå att tro på profeten och att lyda och följa honom är absolut nödvändigt för alla människor, och att en människa som åsidosätter profetens instruktioner och själv försöker bana sin väg, avviker från den Rätta Vägen och säkert går vilse.

I denna sak begår människan märkliga misstag. Det finns människor som erkänner profetens integritet och sanningsenlighet, men inte sätter Iman (tro) till honom och inte heller följer honom i sina livsaffärer. Sådana människor är inte bara kafirer, utan betar sig också på ett oklok och onaturligt sätt — ty att inte följa profeten efter att ha erkänt honom som sann innebär att man medvetet följer osanning. Och vilken dårskap kan vara större än den!

Några människor förklarar: "Vi behöver inte en profet för vår vägledning och kan själva finna vägen till sanningen." Detta är också en felaktig syn. Du har förmodligen lärt dig geometri, och du vet att mellan två punkter kan det bara finnas en rät linje, och alla andra linjer måste vara krokiga eller misslyckas med att nå den avsedda punkten. Detsamma gäller vägen till sanningen, som på Islams språk kallas sirat-i-mustaqeem (den Rätta Vägen). Denna väg börjar från människan och går rakt upp till Gud, och denna väg kan uppenbarligen bara vara en; alla andra vägar skulle vara avvikelser och leda vilse.

Nu har denna Rätta Väg anvisats av Profeten, och det finns och kan inte finnas någon rak väg utöver den. Den människa som ignorerar den vägen och söker andra ärenden är bara ett offer för sin egen fantasi. Hon väljer en väg och föreställer sig att den är rätt, men finner sig snart tilltrasslad och förlorad i de labyrinter och meandringar som skapats av hennes egna infall. Vad kan du tänka om en person som har gått vilse och när en god man visar honom den rätta vägen, definitivt ignorerar vägledningen och förklarar: "Jag kommer inte att ta emot din vägledning eller acceptera den väg du har visat mig, utan jag kommer själv att leta mig fram i detta okända område och försöka nå målet för min sökan på mitt eget sätt"? Detta är, i närvaro av profeternas klara vägledning, ren dumhet. Om alla försöker börja om från grunden, vore det ett grovt slöseri med tid och

energi. Vi gör aldrig så inom vetenskapernas och konsternas område — varför här?

Detta är ett vanligt misstag, och till och med lite eftertanke avslöjar dess brister och svagheter. Men om du går lite djupare in i saken, kommer du att märka att en person som vägrar tro på den sanne profeten inte alls kan finna någon väg, rak eller annars, för att nå Gud. Detta beror på att en man som vägrar tro på rådet av en sanningsenlig man intar en sådan pervers attityd att sanningens horisonter blir fjärrmade från honom och han blir ett offer för sin egen envishet, arrogans, partiskhet och förvrängdhet.

Ofta beror detta vägran på falsk arrogans, eller blind konservatism och envis bundenhet vid förfädernas väg, eller trældom under självetts lägre begär, vars tillfredsställelse omöjliggörs genom underkastelse för profeternas läror. Om en människa är uppslukad av något av ovanstående tillstånd, stängs vägen till sanningen för henne. Hon kan, likt en person med gulsot, inte betrakta ting i verklighetens ofärgade ljus. En sådan människa kan inte finna någon väg till frälsning. Å andra sidan, om en människa är uppriktig och sanningsälskande och inte är slav under något av ovanstående komplex, jämnas vägen till verkligheten för henne, och det finns absolut ingen grund för henne att vägra tro på profeten. Tvärtom finner hon i profetens läror just eko av sin egen själ och upptäcker sig själv genom att upptäcka profeten.

Och framför allt reser Gud Själven den sanne profeten. Det är Han som har sänt honom till mänskligheten för att förmedla Hans budskap till Hans folk. Det är Hans befallning att sätta tro till profeten och följa honom. Således vägrar den som vägrar tro på Guds Sändebud i praktiken att följa Guds Befallningar och blir en upprorsman. Det är obestridligt att den som vägrar erkänna suveränens vicekonungs auktoritet i praktiken vägrar suveränens egen auktoritet. Denna olydnad förvandlar honom till en upprorsman. Gud är universums Herre, den sanne Suveränen, konungarnas Konung, och det är varje människas heliga plikt att erkänna auktoriteten hos Hans Sändebud och Apostlar och att lyda dem som Hans ackrediterade profeter. Och den som vänder sig bort från Guds Profet är säkert en kafir — vare sig han tror på Gud eller inte.

II

PROFETSKAPETS KORTA HISTORIA

Låt oss nu kasta en flyktig blick på profetskapets historia. Låt oss se hur denna långa kedja började, hur den gradvis utspann sig och slutligen

kulminerade i den siste profetens profetskap — Muhammads (frid vare med honom).

Människosläktet började från en enda man: Adam. Det var från honom som människofamiljen växte och människosläktet förökas. Alla människor som fötts i denna värld härstammar från det ursprungliga paret: Adam och Eva.[1] Historia och religion är eniga om denna punkt. Vetenskapliga undersökningar om människans ursprung visar heller inte att olika människor uppstod ursprungligen, samtidigt eller vid olika tidpunkter, på olika platser i världen. De flesta vetenskapsmän förmodar också att en enda människa kan ha uppstått först och att hela människosläktet kan ha härstammat från denna ene man.

Adam, jordens förste man, utsågs även till Guds förste profet. Han uppenbarade sin religion — Islam — för honom och befallde honom att förmedla och kommunicera den till sina efterkommande: att lära dem att Allah är En, Skaparen, världens Uppehållare; att Han är universums Herre och att Han ensam bör dyrkas och åttlydas; att de en dag måste återvända till Honom och att de endast till Honom bör vädja om hjälp; att de bör leva ett gott, fromt och rättfärdigt liv i enlighet med Guds välbehag — och att om de gjorde det, skulle de av Gud välsignas med god belöning, men om de vände sig bort från Honom och vägrade lyda Honom, skulle de bli förlorare här och i det hinsides och straffas hårt för denna otro och olydnad.

De av Adams efterkommande som var goda följde den rätta vägen som han hade visat dem, men de som var onda övergav sin faders lärdomar och drev gradvis in på avvägar. Några började dyrka solen, månen och stjärnorna; andra gav sig i kast med dyrkan av träd, djur och floder. Några trodde att luft, vatten, eld, hälsa och alla naturens välsignelser och krafter stod under kontroll av olika gudar och att var och en av dem borde blickas genom dyrkan. På detta sätt gav okunnighet upphov till många former av polyteism och avgudadyrkan, och otaliga religioner formulerades.

Det var den era då Adams avkomlingar hade spridit sig rätt väl över jordklotet och bildat olika raser och nationer. Varje nation hade skapat en egen religion med egna ceremonier och ritualer. Gud — mänsklighetens och universums ende Herre och Skapare — glömdes bort helt och hållet. Inte nog med det — Adams efterkommande glömde till och med det levnadssätt som Gud hade uppenbarat för dem och som deras store förfäder hade lärt dem. De hade följt sina egna infall. Alla slags onda seder uppstod och alla möjliga slags okunnighets föreställningar spreds bland dem. De började missta sig i att skilja rätt från fel: många onda saker

ansågs rätta och många rätta ting ignorerades inte bara utan stämplades som felaktiga.[2]

I detta skede började Gud låta profeter träda fram bland varje folk för att predika Islam för dem. Var och en påminde sitt folk om den lektion de hade glömt. De lärde dem dyrkan av Gud, satte stopp för avgudadyrkan och shirak — det vill säga att sätta upp andra gudar vid sidan av Gud — avskaffade alla okunnighetstolkningarnas seder, lärde dem det rätta levnadssättet i enlighet med Guds välbehag och gav dem livgivande lagar att följa och tillämpa i samhället. Guds sanna Profeter restes i alla länder: i varje land och bland varje folk. De innehade alla en och samma religion — Islams religion.[3] Visst skilde sig undervisningsmetoderna och de rättsliga koderna hos olika profeter en aning åt i enlighet med behoven och kulturnivån hos de folk bland vilka de restes. De specifika lärdomarna hos varje profet bestämdes av den typ av ondska han mötte och strävade att utrota. Reformmetoderna skilde sig åt allt efter vad som passade för att bekämpa olika föreställningar och idéer. När folken befann sig i primitiva stadier av samhälle, civilisation och intellektuell utveckling var deras lagar och förordningar enkla; de modifierades och förbättrades allt eftersom samhället utvecklades och framskred. Dessa skillnader var dock bara ytliga och skenbara. Den grundläggande läran hos alla religioner var densamma, det vill säga tron på Guds enhet, hängivenheten till ett liv av fromhet, godhet och fred, och tron på livet efter döden med dess rättvisa mekanism för belöning och straff.

Människans inställning till Guds profeter har varit märklig. Först misshandlade hon profeterna och vägrade lyssna på och acceptera deras lärdomar. Några profeter drevs ut ur sina länder; några mördades; några, inför folkets likgiltighet, fortsatte att predika under hela sina liv och vann knappt mer än ett fåtal anhängare. Mitt i den trakasserande oppositionen, hån och kränkning som de ständigt utsattes för upphörde dock dessa Guds Apostlar inte att predika. Deras tålmodiga beslutsamhet lyckades till sist: deras lärdomar förblev inte utan effekt. Stora grupper av människor och nationer accepterade deras budskap och omvändes till deras trosuppfattning.

Folkens vilseledande tendenser, som fötts av århundradens ihärdighet i avvikelser, okunnighet och felaktiga sedvanor, fick nu en annan form. Fastän de under sina profeters levnadstid accepterade och praktiserade deras lärdomar, introducerade de efter deras död sina gamla förvrängda föreställningar i sina religioner och förändrade profeternas lärdomar. De antog helt nya metoder för att dyrka Gud; några gav sig till och med att dyrka sina profeter. Några gjorde profeterna till Guds inkarnationer; några

gjorde sina profeter till Guds söner; några förknippade sina profeter med Gud i Hans gudomlighet. Kort sagt var människans skiftande attityder i detta avseende en parodi på hennes förnuft och ett hån mot henne själv — hon gjorde avgudar av just de personer vars heliga uppdrag var att slå sönder avgudar i bitar.

Genom att blanda ihop religion, seder och okunnighetens ritualer, grundlösa och falska anekdoter och människoskapade lagar förändrade och fördärvade människan profeternas ideologi i sådan grad att det efter seklers förlopp blev ett mos av det verkliga och det fiktiva, och profeternas lärdomar gick förlorade i en röra av fiktioner och förvrängningar i sådan utsträckning att det blev omöjligt att skilja kärnan från agnarna. Och, inte nöjda med denna fördärvning av profetens budskap, fogade de dessutom fiktiva anekdoter och ovärdig tradition till sina profeters liv och föroreande därigenom deras livsberättelser i sådan grad att en verklig och tillförlitlig skildring av deras liv blivit omöjlig att urskilja. Trots dessa fördärvningar av efterföljarna har profeternas verk inte alls varit förgäves. Bland alla nationer har, trots alla interpoleringar och förändringar, några spår av Sanning överlevt. Idén om Gud och om livet efter döden assimilerades definitivt i en eller annan form.

Några principer om godhet, sanning och moral erkändes allmänt i hela världen. Profeterna förberedde sålunda sina respektive folks mentala inställning på ett sådant sätt att en universell religion på ett säkert sätt kunde introduceras — en religion som är helt i harmoni med människans natur, som inrymmer allt gott i alla andra trosuppfattningar och samhällen, och som naturligt och allmänt accepteras av hela mänskligheten.

Som vi har sagt ovan brukade separata profeter i begynnelsen träda fram bland olika nationer eller folkgrupper, och varje profets lärdomar var avsedda speciellt och uttryckligen för hans folk. Anledningen var att nationer i det skedet av historien var åtskilda och så avskurna från varandra att man var bunden inom sina egna territoriella geografiska gränser och möjligheterna till ömsesidigt umgänge helt saknades.

Under sådana omständigheter var det mycket svårt att sprida en gemensam världstro med dess medföljande system för livet i denna världen. Dessutom var de allmänna förhållandena hos de tidiga nationerna vitt skilda från varandra. Deras okunnighet var stor, och bland de olika folken hade den gett olika former åt deras moraliska avvikelser och trosförvrängningar. Det var därför nödvändigt att olika profeter restes för att predika Sanningen för dem och vinna dem för Guds vägar, för att

gradvis utrota ondska och avvikelser, för att rycka upp okunnighetens sätt och levnadsmönster med rötterna och lära dem att praktisera de ädlaste principerna för ett enkelt, fromt och rättfärdigt liv, och därigenom träna och fostra dem i livets konster och hantverk. Gud allena vet hur många. Likväl fortsatte människan att göra framsteg och till sist kom den tid då hon växte upp ur sin barndom och trädde in i mognadsåldern.

I takt med handelns, industrins och konsternas framsteg och spridning etablerades kontakter mellan nationer. Från Kina och Japan, liksom till de avlägsna länderna i Europa och Afrika, öppnades regelbundna rutter både till sjöss och lands. Många människor lärde sig skrivkonsten; kunskapen spreds. Idéer började förmedlas från ett land till ett annat och lärdom och vetenskap började utbytas. Stora erövrare trädde fram, utsträckte sina erövringar vida och brett, etablerade väldiga imperier och sammanfogade många olika nationer under ett politiskt system. Nationerna kom sålunda varandra närmare och deras skillnader blev allt mindre.

Under dessa omständigheter blev det möjligt att en och samma tro, med ett heltäckande och allomfattande levnadssätt som tillgodosåg människans moraliska, andliga, sociala, kulturella, politiska, ekonomiska och alla övriga behov och inrymde både religiösa och världsliga element, kunde sändas av Gud för hela mänskligheten. Mer än tvåtusen år sedan hade mänskligheten uppnått en mognad som tycktes längta efter en universell religion.

Buddhismen, fastän den bara bestod av några moraliska principer och inte var ett fullständigt livssystem, trädde fram från Indien och spreds ända till Japan och Mongoliet på ena sidan, och till Afghanistan och Bukhara på den andra. Dess missionärer reste vida och brett i världen. Några sekler senare trädde kristendomen fram. Fastän den religion som undervisades av Jesus Kristus (frid vare med honom) var ingen annan än Islam, reducerade hans efterföljare den till ett mos som de kallade kristendomen, och till och med denna öppet israelitiska religion spreds till avlägsna platser i Persien och Mindre Asien och in i Europas och Afrikas fjärran trakter. Av dessa händelser kan man tydligt sluta sig till att mänsklighetens förhållanden i den epoken krävde en gemensam religion för hela människosläktet och att de var så förberedda för det att de, när de inte fann någon fullständig och sann religion i tillvaron, började sprida de rådande religionerna bland nationerna — hur bristfälliga, ofullständiga eller otillfredsställande de än kunde vara.

I ett sådant avgörande skede av den mänskliga civilisationen, när människans sinne självt längtade efter en världsreligion, restes en profet i

Arabien för hela världen och alla nationer. Den religion han gavs att predika var återigen Islam — men nu i form av ett fullständigt och fullt utbildat system som täckte alla aspekter av människans individuella och materiella liv. Han gjordes till profet för hela människosläktet och deputerades att förkunna sitt uppdrag för hela världen. Han var Muhammad, Islams Profet (frid vare med honom).

Muhammads Profetskap

Om vi kastar en blick på världskartan finner vi att inget annat land kunde ha varit mer lämpat för den välbehövliga världsreligionen än Arabien. Det ligger mitt i Asien och Europa är inte långt bort. Vid Muhammads uppträdande beboddes de centrala delarna av Europa av civiliserade och kulturellt avancerade nationer, och dessa folk befann sig mer eller mindre på ungefär samma avstånd från Arabien som Indiens folk. Detta faktum gav Arabien en central position.

Och se på historien från den eran, och du kommer att finna att inga andra folk var mer lämpade för detta profetskapets gåva än araberna. Världens stora nationer hade kämpat hårt för världsherraväldet, och i denna långa kamp och ständiga strid hade de uttömt alla sina resurser och sin vitalitet. Araberna var ett färskt och kraftfullt folk. Det så kallade sociala framsteget hade framkallat dåliga vanor bland de avancerade nationerna, medan ingen sådan social organisation existerade bland araberna, och de var därför fria från den inaktivitet, degradering och de utsvävningar som uppkommer ur lyx och sinnlig mättnad.

Den femte århundradets hedniska araber hade inte påverkats av de onda inflytandena från de stora världsnationernas konstlade system och civilisation. De besatt alla de goda mänskliga egenskaper som folk orörda av tidens "sociala framsteg" borde besitta. De var modiga, frimodiga, generösa, trofasta mot sina löften, frihetsälskande och politiskt oberoende — inte underkastade de imperialistiska makternas hegemoni. De levde ett mycket enkelt liv och var främlingar för ett liv i lyx och utsvävning.

Utan tvekan fanns det vissa önskade aspekter av deras liv också, vilket vi ska behandla senare, men anledningen till dessa aspekters existens var att ingen profet på tusentals år hade uppstått bland dem och inte heller hade det trätt fram en reformator som kunde ha civiliserat dem och rensat deras moraliska liv från alla onda orenheter. Århundradens fria och oberoende liv i sandiga öknar hade avlat och närt extrem okunnighet

bland dem.

De hade därför blivit så hårdhjärtade och fasta i sina okunnighetstraditioner att det att göra dem humana inte var en vanlig mans uppgift. Å andra sidan besatt de dock en kapacitet att om någon person med extraordinära krafter skulle bjuda in dem till reform och ge dem ett ädelt ideal och ett fullständigt program, de skulle ta emot hans kallelse och villigt resa sig för att handla effektivt för att uppnå ett sådant mål, och inte sky någon kamp eller uppoffring i saken. De skulle vara beredda att utan minsta skrupel möta till och med hela världens fientlighet i sin missions tjänst. Och sannerligen var det ett sådant ungt, kraftfullt och livskraftigt folk som behövdes för att sprida Världsprofetens lärdomar: Muhammad (frid vare med honom).

Och se sedan på det arabiska språket. Om du studerar det språket och tränger djupt in i dess litteratur, kommer du att övertygas om att det inte finns något annat språk än arabiskan som är mer lämpat för att ge uttryck åt höga ideal, förklara de mest delikata och subtila problemen inom den gudomliga kunskapen, och tränga in i människans hjärta och forma det till Guds underkastelse.

Korta fraser och kortfattade meningar uttrycker en värld av idéer, och de är på samma gång så kraftfulla att de stiger in i hjärtat — varje ljud rör människan till tårar och extas. De är så ljuvliga att det känns som om honung hålls i öronen; de är så harmoniska att varje fiber i lyssnarens kropp rörs av deras symfoni. Det är ett sådant rikt och kraftfullt språk som behövdes för Koranen — Guds stora Ord. Det var därför ett utflöde av Guds stora visdom att Han valde Arabiens land som Världsprofetens födelseort. Låt oss nu se hur unik och extraordinär var den välsignade personlighet som Gud valde för Världsprofetens uppdrag.

III

MUHAMMADS PROFETSKAP: EN RATIONELL VINDIKATION

Om man slöt ögonen och föreställde sig befinna sig i världen för 1400 år sedan, skulle man finna att det var en värld helt olik vår, utan ens den minsta likhet med det vi finner runt om oss. Hur få och sällsynta var inte möjligheterna till idéutbyte! Hur begränsade och outvecklade var inte kommunikationsmedlen! Hur liten och mager var inte människans kunskap! Hur snäv var inte hennes horisont! Hur omhöljd var hon inte av

vidskepelse och vilda och sofistikerade idéer!

Mörkret härskade. Det fanns bara ett svagt sken av lärdom som knappt kunde lysa upp den mänskliga kunskapens horisont. Det fanns varken trådlös kommunikation eller telefon, varken television eller filmvetenskap. Järnvägar, motorbilar och flygplan var otänkbara, och tryckerier och förlag var okända. Handskrivna böcker eller avskrivare ensam tillhandahöll det knappa litterära material som skulle förmedlas från generation till generation. Utbildning var en lyx, avsedd enbart för de lyckligast lottade, och utbildningsinstitutioner var ytterst få.

Den mänskliga kunskapens förråd var knappt, människans horisont var snäv och hennes föreställningar om många ting var begränsade till hennes snäva omgivning. Även en lärd man från den epoken saknade i vissa avseenden den kunskap som en vanlig person besitter idag, och den mest kultiverade person var mindre förfinad än vår egen vanliga gatans man. Sannerligen var mänskligheten stup i kvarten av okunnighet och vidskepelse.

Det ljus av lärdom som existerade tycktes kämpa en förlorande kamp mot mörkret som rådde runt om. Det som idag betraktas som allmän kunskap kunde på den tiden knappt förvärfas ens efter år av målmedvetet tänkande och tålmodig forskning. Människor brukade bege sig ut på farliga resor och tillbringa ett helt liv med att förvärva den blygsamma information som i nutidens lärdomen är vars och ens arv. Saker som idag klassas som "myter" och "vidskepelse" var den epokens obestridliga sanningar. Handlingar som vi nu betraktar som vederstyggliga och barbariska var då ordningen för dagen.

Metoder som idag framstår som motbjudande för vår moraliska känsla utgjorde själva kärnan i moralen och ett annorlunda levnadssätt. Otron hade antagit sådana väldiga proportioner och blivit så utbredd att människor vägrade betrakta något som upphöjt och sublimit om det inte klädde sig i det övernaturligas, det extraordinäras, det kusligas och till och med det ohållbaras skepnad. De hade utvecklat ett sådant mindervärdighetskomplex att de aldrig kunde föreställa sig att en människa kunde besitta en gudomlig själ och att helgonet skulle vara mänsklig.

ARABIEN — Mörkets avgrund

I den olycksbådande epoken fanns ett territorium där mörkret låg tyngre och tätare. Det grannlandet Persien, Bysans och Egypten ägde ett glimmer

av civilisation och ett svagt ljussken av lärdom. Men Arabien kunde inte ta del av deras kulturella inflytanden. Det stod isolerat, avskuret av väldiga sandhav. Arabiska köpmän, som trampar långa avstånd som tog dem månader, fraktade sina varor till och från dessa länder, men de kunde knappt förvärva ett korn av kunskap på sina resor. I sitt eget land hade de inte en enda utbildningsinstitution eller ett enda bibliotek. Ingen tycktes vara intresserad av kunskapens odlade och förfining.

De få som var läskunniga var inte tillräckligt utbildade för att ha något att göra med de existerande konsterna och vetenskaperna. De besatt visserligen ett högt utvecklat språk, kapabelt att på ett anmärkningsvärt sätt uttrycka de finaste nyanserna av mänsklig tanke. De besatt också en litterär smak av hög klass. Men studiet av resterna av deras litteratur avslöjar hur begränsad deras kunskap var, hur låg deras kultur- och civilisationsstandard var, hur mättade deras sinnen var med vidskepelse, hur barbariska och vilda deras tankar och seder var, och hur ohyvlade och degraderade deras moraliska normer och föreställningar var.

Det var ett land utan en regering — varje stam hävdade suveränitet och ansåg sig vara en oberoende enhet. Det fanns ingen lag utom djungelns lag. Plundring, mordbrand och mord på oskyldiga och svaga människor var ordningen för dagen. Liv, egendom och heder var ständigt på spel. Olika stammar var alltid på krigsfoten med varandra. Varje obetydlig händelse var tillräcklig för att orsaka ett utbrott av vild raseri, som ibland till och med utvecklades till en landsomfattande konflagration som oavbrutet fortsatte i flera decennier. Sannerligen kunde en bedurin inte förstå varför han skulle låta en person från en annan stam gå fri, när han tyckte sig ha full rätt att döda och plundra honom.[4]

Vad de än hade av föreställningar om moral, kultur och civilisation var primitiva och ohyvlade. De kunde knappt skilja mellan rent och orent, lagligt och olagligt, civiliserat och ociviliserat. Deras liv var vilt, deras metoder barbariska. De hängav sig åt hor, hasardspel och drickande. Plundring var deras motto, mord och rofferi deras vana. De stod nakna inför varandra utan minsta samvetsqual. Till och med deras kvinnor gick nakna vid ceremonin att kringgå Kaba. Av rena dåraktiga föreställningar om prestige begrävde de sina döttrar levande, för att ingen skulle bli deras svärson. De gifte sig med sina styvmödrar efter sina fäders död. De kände inte ens till grunderna för vardagliga rutiner som att äta, klä sig och tvätta sig.

När det gäller deras religiösa övertygelser led de av samma ondska som härjade med resten av världen.

De dyrkade stenar, träd, avgudar, stjärnor och andar — kort sagt allt tänkbart utom Gud. De kände inte till något om de forna profeternas lärdomar. De hade en idé om att Abraham och Ismael var deras förfäder, men de visste nästan ingenting om deras religiösa förkunnelse och om den Gud de dyrkade. Historierna om Ad och Thamud fanns i deras folkore, men de innehöll inga spår av profeternas Hud och Salit lärdomar. Judar och kristna hade förmedlat till dem vissa legendariska folksagor om de israelitiska profeterna. De presenterade en skrämmande bild av dessa ädla själar. Deras lärdomar var blandade med utflöden ur deras egna fantasier och deras liv var svärtade. Ännu idag kan man få en idé om dessa folks religiösa föreställningar genom att kasta en flyktig blick på de israelitiska traditionerna som muslimska Koran-kommentatorer har förmedlat till oss. Sannerligen är den bild som där har presenterats av profetskapets institution och av de israelitiska profeterna den direkta motpolen till allt som dessa ädla sanningssökare stod för.

Frälsaren föds

I en sådan mörk epok och i ett sådant fördunklat land föds en man. I sin allra tidigaste barndom dör hans föräldrar och, ett par år senare, inträffar också hans farfars sorgliga bortgång. Följaktligen berövas han till och med den knappa träning och uppfostran som ett arabiskt barn i hans tid kunde få. I sin pojkålder vallar han fårhjordar och gethjordar i beduinpojkers sällskap. När han blir vuxen ägnar han sig åt handel. Alla hans umgängen och alla hans affärer är uteslutande med araberna vars tillstånd just har beskrivits. Utbildning har inte ens rört vid honom; han är helt och hållet analfabet och oskolar. Han får aldrig tillfälle att sitta i sällskap med lärde män, ty sådana existerade inte alls i Arabien. Han har visserligen ett par möjligheter att ta sig utanför sitt land, men dessa resor är begränsade till Syrien och är inte mer än de vanliga affärsresorna som arabiska handelskaravaner företar.

Om han träffar där eller har tillfälle att iaktta några aspekter av kultur och civilisation, kan dessa slumpmässiga möten och tillfälliga iakttagelser inte ges någon plats i gestaltningen av hans personlighet. Ty sådana ting kan aldrig utöva det djupa inflytande på någon som kan lyfta honom helt ut ur hans miljö, förvandla honom fullständigt och höja honom till sådana originalitetens och ärans höjder att det inte finns någon frändskap kvar mellan honom och det samhälle han är född i. Inte heller kan de vara medlet för förvärvet av den djupa och vidsträckta kunskap som kan förvandla en analfabetisk bedurin till en ledare inte bara för sitt eget land och sin egen tid utan för hela världen och alla kommande tider. Sannerligen, oavsett måttet av de intellektuella och kulturella influenserna

från dessa resor man kanske antar, kvarstår faktumet att de i inget fall kunde förmedla till honom de föreställningar och principer om religion, etik, kultur och civilisation som var totalt obefintliga i den tidens värld, och de kunde på inget sätt skapa det sublimes och fullkomliga mönstret av mänsklig karaktär som ingenstans fanns att finna i de dagarna.

En diamant i en hög stenar

Låt oss nu se på denne ädla mans liv och verk, inte bara i det arabiska samhällets sammanhang utan i hela världens sammanhang sådant det stod under den perioden.

Han är totalt olik de människor bland vilka han föds och med vilka han tillbringar sin ungdom och tidiga manhood och slutligen uppnår sin fulla statur. Han ljuger aldrig. Hela hans nation är enig i att vittna om hans ärlighet. Till och med hans värsta fiender anklagar honom aldrig för att ha ljugit vid något tillfälle under hela hans liv. Han talar artigä och använder inte obscänt och kränkande språk. Han har en charmig personlighet och tillvinnande sätt.

I sina affärer med folk följer han alltid rättvisans och rättfärdighetens principer. Han håller på med handel och kommersiell verksamhet i år men ingår aldrig i någon oärlig transaktion. De som handlar med honom i affärer har fullt förtroende för hans integritet. Hela nationen kallar honom "al-Amin" (den Ärlige och den Pålitlige). Till och med hans fiender deponerar sina kostbara ägodelar hos honom för säker förvaring, och han uppfyller samvetsgrant deras förtroende. Han är det levande förkroppsligandet av blygsamhet mitt i ett samhälle som i grunden är oanständigt. Född och uppvuxen bland ett folk som betraktar dryckenskap och hasardspel som dygder rör han aldrig alkohol och ägnar sig aldrig åt hasardspel. Hans folk är ohyvlat, okultivert och osnyggt, men han förkroppsligar i sig den högsta kulturen och den mest förfinade estetiska synen.

Omgiven på alla sidor av hjärtlösa människor har han själv ett hjärta som flödar över av mänsklighetsklärlek. Han hjälper föräldralösa och änkor. Han är gästfri mot resande. Han skadar ingen; tvärtom går han ut av sin väg för att lida ont för andras skull. Han lever bland dem för vilka krig är dagligt bröd, men är en sådan fredälskare att hans hjärta smälter för dem när de tar till vapen och skär varandras strupar. Han håller sig borta från sin stams fejder och är den förste att framkalla försoning. Uppvuxen i ett avgudadyrkande folk är han så klartänkt och besitter en sådan ren själ att han inte anser något i himlarna och på jorden värt att dyrka utom den

Ende Sanne Guden. Han böjer sig inte inför någon skapad varelse och tar inte del av offerbjudelserna till avgudar, inte ens i sin barndom. Instinktivt hatar han alla slags dyrkningar av alla varelser och väsen utom Gud. Kortfattat kan man likna denne mans lysande och strålande personlighet mitt i en sådan fördunklad och mörk miljö vid ett fyrtorn som lyser upp en becksvalt natt eller vid en diamant som glimmar i en hög döda stenar.

En Revolution kommer

Efter att ha tillbringat en stor del av sitt liv på ett sådant kysk, rent och civiliserat sätt inträffar en revolution i hans väsen. Han känner sig mätt på mörkret och okunnigheten som har hopats runt om honom. Han vill simma fri från det förfärliga havet av okunnighet, korrupktion, omoral, avgudadyrkan och oordning som omger honom på alla sidor. Han finner att allt runt om honom är i dissonans med hans själ. Han drar sig tillbaka till kullarna, bort från bebyggelsernas brus och larm. Han tillbringar dagar och nätter i fullständig avskildhet och meditation. Han fastar så att hans själ och hans hjärta kan bli ännu renare och ädlare.

Han grubblar och begrunder djupt. Han söker ett ljus som kan smälta bort det omgivande mörkret. Han vill bemäktiga sig den kraft med vilken han kan åstadkomma den korrupta och oordningsfulla världens fall under hans epok och lägga grunderna till en ny och bättre värld.

Se! En anmärkningsvärd revolution äger rum i hans person. Plötsligt upplyses hans hjärta av det gudomliga ljuset, vilket ger honom den kraft han hade längtanat efter. Han kommer ut ur sin grotta, går till folket och tilltalar dem med följande ord:

”De avgudar ni dyrkar är ren bluff. Upphör att dyrka dem hädanefter. Ingen dödlig varelse, ingen stjärna, inget träd, ingen sten, ingen ande är värd mänsklig dyrkan. Böj därför inte era huvuden i dyrkan inför dem. Hela universum med allt det inrymmer tillhör enbart den Allsmäktige Guden. Han ensam är Skaparen, Uppfostraren, Uppehållaren och, följaktligen, den verkliga Suveränen inför vilken alla bör böja sig och till vilken alla bör be och visa lydnad. Dyrka Honom alltså ensam och lyda bara Hans befallningar. Plundring och rofferi, mord och röveri, orättvisa och grymhet — alla de laster ni hänger er åt är brott i Guds ögon.

Lämna era onda sätt. Han hatar dem alla. Tala sanning. Var rättvisa. Döda ingen. Rån ingen. Ta din lagliga andel. Ge det som tillkommer andra på ett rättvist sätt. Ni är människor och alla människor är lika i Guds ögon. Ingen föds med skamfläcken i ansiktet, och ingen har kommit till världen med

hedersmantelns kappa hängd om halsen. Han ensam är hög och ärad som fruktar Gud och är from, sann i ord och gärningar. Börd och rasens härlighet är inga kriterier på storhet och heder. Den som fruktar Gud och gör goda gärningar är den ädlaste av människor. Den som är berövad Guds kärlek och är stöpt i dåliga seder är dömd.

Det finns en utsedd dag efter er död då ni måste träda fram inför er Herre. Ni ska ställas till svars för alla era gärningar, goda eller dåliga, och ni ska då inte kunna dölja något. Hela livets register ska vara en öppen bok för Honom. Ert öde ska bestämmas av era goda eller dåliga handlingar. I den sanne Domarens domstol — den Allvetande — uppstår inga konstfärdiga argument. Ni ska inte kunna muta Honom. Ingen hänsyn ska tas till er härstamning eller ert ursprung. Sann tro och goda gärningar ensamma ska stå er till godo vid det tillfället. Den som är fullt rustad med dem ska ta sin boning i den eviga lycksalighets Himmel, medan den som är berövad dem ska kastas i Helvetets eld.”

Det är med detta budskap han kommer. Den okunniga nationen vänder sig mot honom. Förolämpningar och stenar kastas mot hans höga person. Alla tänkbara tortyr och grymheter utövas mot honom. Och detta fortsätter inte bara en dag eller två utan oavbrutet i tretton långa, besvärliga år. Till sist förvisas han. Men han ges inte ens andrum där. Han plågas på olika sätt på sin tillflyktsort. Hela Arabien hetsas mot honom. Han förföljs och jagas ständigt i fulla åtta år där. Han uthärdar allt, men viker inte en tum från den ståndpunkt han intagit. Han är resolut, fast och orubblig i sitt syfte och sin ståndpunkt.

Varför all den fiendskapen?

Man kanske undrar: hur kommer det sig att hans nation blev hans svurna fiende? Handlade det om guld och silver eller andra världsliga ägodelar? Berodde det på något blodsfejd? Bad han dem om något? Nej! Hela fiendskapen grundade sig på det faktum att han hade uppmanat dem att dyrka den Ende Sanne Guden och att leva ett liv av rättfärdighet, fromhet och godhet. Han hade predikat mot avgudadyrkan och dyrkan av andra varelser utom Gud och fördömt deras felaktiga levnadssätt. Han hade angripit prästskapets maktställning i grunden. Han hade ivrat mot alla distinktioner av hög och låg mellan människor, och dömt fördomarna om klan och ras som ren okunnighet; och han ville förändra hela samhällets struktur som hade ärvts från tid till annan obruten. De fördömt honom i sin tur som att hans uppdragsprinciper var fientliga mot deras fäderneärvda traditioner och bad honom antingen höra upp eller bära de värsta konsekvenserna.

Man kanske frågar: Varför led han alla dessa vedermödor? Hans nation erbjöd sig att acceptera honom som deras konung och lägga alla landets rikedomar för hans fötter om han bara slutade predika sin religion och sprida sitt budskap.[5] Men han valde att avvisa de lockande erbjudandena och att lida för sin sak istället. Varför? Skulle han vinna något om dessa människor blev fromma och rättfärdiga?

Varför var det så att han inte brydde sig ett dugg om rikedomar och lyx, kungamakt och ära, och bekvämlighet och välstånd? Spelade han för någon högre materiell vinst så att dessa välsignelser sjunkte till obetydlighet i jämförelse med dem? Var de så lockande att han kunde välja att gå genom eld och svärd och bära själsliga tortyr och lekamlens kval med jämnmod i år? Man måste begrunda detta djupt för att finna ett svar.

Kan någon någonsin föreställa sig ett högre exempel på självuppoffring, medmänsklighet och hjärtlighet mot sina medmänniskor än att en man fördärvar sin egen lycka för andras bästa, medan just dessa människor för vilkas förbättring han anstränger sig till det yttersta ska stena honom, inte ens ge honom andrum i hans exil, och att han i allt detta ska vägra att avstå från att sträva för deras välfärd?

Kan någon oärlig person genomgå ett sådant lidande för en falsk sak? Kan någon ohederlig spekulant och drömmares uppvisä en sådan fasthet och beslutsamhet för sitt ideal som att hålla fast vid sin ståndpunkt till det allra sista och förbli orubbad och ostörd inför faror och tortyr av alla tänkbara slag när ett helt land reser sig mot honom?

Denna tro, denna uthållighet och denna beslutsamhet, med vilken han ledde sin rörelse till slutlig framgång, är därför ett värtaligt bevis på hans saks högsta sanning. Hade det funnits det minsta antydan till tvivel och osäkerhet i hans hjärta, hade han aldrig kunnat bestå den storm som pågick i all sin raseri i tjuugoett långa år.

Detta är en sida av den revolution som ägde rum i hans väsen. Den andra är ännu mer underbar och anmärkningsvärd.

En förändrad man vid fyrtio — Varför?

I fyrtio år levde han som arab bland araber. Under den långa perioden var han inte känd som statsman, predikant eller talare. Ingen hade hört honom dela ut visdomens och kunskapens pärlor som han sedan började göra. Han sågss aldrig diskutera metafysikens, etikens, rättens, politikens,

ekonomins och sociologins principer. För att inte tala om att vara en stor general — han var inte ens känd som en vanlig soldat. Han hade inte yttrat ett ord om Gud, änglarna, den uppenbarade Boken, de tidiga profeterna, de försvunna nationerna,

Domedagen, livet efter döden, Helvetet och Himlen. Utan tvekan besatt han en utmärkt karaktär och tillvinnande sätt, och var högt kultiverad; ändå fanns det inget som var så djupt slående och så radikalt extraordinärt med honom som kunde få människor att förvänta sig något stort och revolutionerande från honom i framtiden. Han var känd bland sina bekanta som en sansad, lugn, gentil, lagtrogen medborgare med god karaktär. Men när han kom ut ur grottan med ett nytt budskap var han totalt förvandlad.

När han började predika sitt Budskap stod hela Arabien i häpnad och förundran och var förhäxat av hans underbara vältalighet och oratorik. Det var så imponerande och fångande att hans värsta fiender fruktade att höra det, av rädsla för att det skulle tränga djupt in i deras hjärtans innersta eller in i deras varelses märg och rycka bort dem med sig och få dem att säga farväl till sin gamla religion och kultur. Det var så makalöst att hela skaran av arabiska poeter, predikanter och oratorer av den högsta kaliber misslyckades med att frambringa dess motsvarighet i språkets skönhet och diktionens prakt när han kastade utmaningen till sina motståndare att lägga sina huvuden ihop och producera till och med en enda rad lik den han reciterade.

Hans allomfattande budskap

Jämte detta uppträdde han nu inför sitt folk som en unik filosof, en underbar reformator, en berömd formgivare av kultur och civilisation, en framstående politiker, en stor ledare, en domare av högsta rang och en oöverträffad general. Denne analfabetiska bedurin, denne ökenbo, talade med sådan lärdom och visdom som ingen hade sagt före honom och ingen kunde säga efter honom.

Han utlade de invecklade problemen inom metafysik och teologi. Han höll tal om principerna för nationers och imperiers uppgång och fall, och stödde sin tes med historiska data från det förflutna. Han granskade de gamla reformatorernas prestationer, fällde omdömen om världens olika religioner och avkunnade domar om nationernas skillnader och tvister. Han lärde ut etiska kanoner och kulturprinciper. Han formulerade sådana lagar för social kultur, ekonomisk organisation, grupperingarnas uppförande och internationella relationer att till och med framstående

tänkare och lärde bara kan greppa deras sanna visdom efter livslång forskning och vidsträckt erfarenhet av människor och ting. Deras skönheter avslöjas faktiskt progressivt allt efter som människan avancerar i teoretisk kunskap och praktisk erfarenhet.

Denne tystlåtna och fredälskande köpman, som aldrig tidigare hanterat ett svärd, som inte hade någon militär utbildning, som bara en gång deltog i ett slag och det uteslutande som åskådare, förvandlades plötsligt till en så tapper soldat att han inte ens en gång retirerade i de häftigaste striderna. Han blev en sådan stor general att han erövrade hela Arabien på nio år, vid en tid då krigets vapen var primitiva och kommunikationsmedlen de sämsta. Hans militära skarpsinnighet och skicklighet utvecklades till en sådan hög grad och den militäranda han ingöt och den militärträning han förmedlade till en brokig skara araber (som inte hade utrustning värd namnet) åstadkom ett sådant mirakel att de inom ett fåtal år störtade de två mäktigaste militärmakterna på den tiden och blev herrar över större delen av den då kända världen.

Denne reserverade och stille man som, i fulla fyrtio år, aldrig gav antydning om något politiskt intresse eller politisk verksamhet, uppträdde plötsligt på världsscenen som en sådan stor politisk reformator och statsman att han, utan hjälp av radio och trådlöst och press, sammanförde de kringstridda invånarna i en öken av tolv hundra tusen kvadratkilometer — ett folk som var krigsgiriga, okunniga, oregerliga, okultiverade och försänkta i stamkrig inbördes — under en banér, en lag, en religion, en kultur, en civilisation och en form av styre.[6]

Han förändrade deras tanke sätt, deras vanor och deras moral. Han förvandlade de ohyvlade till kultiverade, de barbariska till civiliserade, de onda karaktärerna och dåliga personerna till fromma, gudfruktiga och rättfärdiga personer. Deras oregerliga och styvnackade naturer förvandlades till modeller av lydighet och underkastelse under lag och ordning. En nation som inte hade frambragt en enda stor man värd namnet på sekler gav, under hans inflytande och ledning, liv åt tusentals ädla själar som begav sig till avlägsna världsdelar för att predika och lära ut religion, morals och civilisations principer.[7]

Han åstadkom detta inte genom någon världslig lockelse, förtryck eller grymhet, utan genom sina fängslande sätt, sin tillvinnande moraliska personlighet och sin övertygande undervisning. Med sitt ädla och milda beteende vann han till och med sina fienders vänskap. Han erövrade folkens hjärtan med sin gränslösa sympati och sin medmänsklighet. Han regerade rättvist. Han avvek inte från sanning och rättfärdighet. Han

förtryckte inte ens sina dödsfiender som var ute efter hans liv, som kastat stenar på honom, som drivit ut honom från hans hemstad, som uppviglade hela Arabien mot honom — ja, inte ens dem som i raseriets yra tuggade rå på hans döde farbrors lever.[8] Han förlät dem alla när han triumferade över dem. Han tog aldrig hämnd på någon för sina personliga klagomål eller de oförrätter som begåtts mot hans person.

Trots det faktum att han blev sitt lands härskare var han så oegennyttig och blygsam att han förblev mycket enkel och sparsam i sina vanor. Han levde fattigt, som förut, i sin anspråkslösa lerhydda med halmtak. Han sov på en madrass, bar grova kläder, åt den enklaste mat som de fattiga äter, och ibland gick utan mat alls. Han brukade tillbringa hela nätter stående i bön inför sin Herre. Han skyndade till hjälp för de nödlidande och de penninglösa.[9] Han kände inte ens det minsta förödmjukelse av att arbeta som daglönare. Ända till hans sista ögonblick fanns det inte den minsta antydning till kunglig pomp och ståt eller de högas och rikas högdragenhet i honom. Som en vanlig man satt han och promenerade med folk och delade deras glädjeämnen och sorger. Han blandade sig och umgicks med mängden på ett sådant sätt att en utomstående, en utlänning, skulle ha svårt att peka ut folkledaren och nationens härskare bland sällskapets övriga.

Trots sin storhet var hans beteende mot den ödmjukaste person det hos en vanlig människa. I kamp och ansträngning under hela sitt liv sökte han ingen belöning eller vinst för sin person, och lämnade inte heller någon egendom till sina arvingar. Han vigde sitt allt åt det muslimska samfundet. Han bad inte sina anhängare att öronmärka något för honom eller hans efterkommande, i sådan utsträckning att han förbjöd sin avkomling att ta del av zakats förmån, för att hans efterföljare vid något framtida tillfälle inte ska dela ut hela zakatandelen till dem.

Hans bidrag till mänskligt tänkande

Denne store mans prestationer slutar inte här. För att nå en korrekt uppskattning av hans sanna värde måste man se det mot bakgrunden av hela världshistorien. Det skulle avslöja att denne analfabetiske ökenbo i Arabien, som föddes i "mörkrets tidsålder" för ungefär 1400 år sedan, var den moderna erans verkliga pionjär och mänsklighetens sanne ledare. Han är inte bara ledaren för dem som accepterar hans ledarskap utan även för dem som inte hyllar honom som sådan — till och med för dem som fördömer honom! Den enda skillnaden är att de senare är omedvetna om det faktum att hans vägledning fortfarande omärkbart influerar deras tankar och handlingar och är den styrande principen för deras liv och det

moderna tidets yttersta anda.[10]

Det var han som vände den mänskliga tankens kurs från vidskepelsemakeri, kärlek till det onaturliga och det oförklarliga, och munkväsen, mot ett rationellt förhållningssätt, kärlek till verkligheten och ett fromt, balanserat världsligt liv. Det var han som, i en värld som betraktade bara övernaturliga händelser som mirakel och krävde dem för verifieringen av sanningen i ett religiöst uppdrag, inspirerade strävan efter rationella bevis och tron på dem som sanningens kriterium.

Det var han som öppnade ögonen på dem som dittills hade vant sig att leta efter Guds tecken i naturliga fenomen. Det var han som, istället för grundlösa spekulationer, ledde människor till vägen för rationellt förstående och sunt resonande på grundval av observation, experiment och forskning. Det var han som tydligt definierade sinnesperceptionens, förnuftets och intuitionens gränser och funktioner. Det var han som åstadkom en närmning mellan de andliga och de materiella värdena. Det var han som harmoniserade Tron med Kunskap och Handling. Det var han som skapade den vetenskapliga anden med religionens kraft och som frambragte sann religiositet på grundval av den vetenskapliga anden.

Det var han som utrotade avgudadyrkan, mansdyrkan och polyteism i alla former så grundligt och skapade en sådan stark tro på Guds enhet att till och med de religioner som uteslutande grundade sig på vidskepelse och avgudadyrkan tvingades anta ett monoteistiskt tema. Det var han som förändrade de grundläggande föreställningarna inom etik och andlighet. Till dem som trodde att asketism och självutplåning ensamma utgjorde standarden för moralisk och andlig renhet — att renhet inte kunde uppnås utan att fly världslivet, bortse från alla köttsliga drifter och underkasta kroppen alla slags tortyr — var det han som visade vägen för andlig evolution, moralisk frigörelse och uppnående av frälsning genom aktivt deltagande i den omgivande världens praktiska angelägenheter.

Det var han som förde hem till människan hennes sanna värde och position; de som bara erkände en gudainkarnation eller en Guds son som sin moraliske lärare eller andlige ledare fick veta att en människa som dem, utan anspråk på gudomlighet, kunde bli Guds ställföreträdare på jorden; de som proklamerade och dyrkade mäktiga personligheter som sina gudar gjordes att förstå att deras falska herrar bara var... Det var han som underströk att ingen person kunde hävda helighet, auktoritet och konungamakt som födslorätt och att ingen var född med omörlighets, slaveriets eller livegenskapets stigma på sin person. Det var han och hans undervisning som inspirerade tankarna om mänsklighetens enhet,

människornas jämlikhet, sann demokrati och verklig frihet i världen.

Om man lämnar detta tankens område och går lite längre finner man otaliga praktiska resultat av denne analfabete persons ledarskap fast inpräntade i världens lagar och sätt. Så många principer för gott beteende, kultur och civilisation, tankarnas och gärningarnas renhet, som är utbredda i världen idag, är skyldiga sitt ursprung till honom. De sociala lagar han gav har trängt djupt in i den mänskliga sociala livets struktur, och denna process fortsätter till denna dag. De grundläggande ekonomiska principerna han lärde ut har inletts många en rörelse i världshistorien och håller ut samma löfte för framtiden. De styrningslagar han formulerade åstadkom många en omvälvning i världens politiska föreställningar och teorier och fortsätter att hävda sitt inflytande än idag. De grundläggande principerna för lag och rättvisa som bär stämpeln av hans genius har i anmärkningsvärd grad influerat rättsättandet i nationernas domstolar och utgör en evig vägledningskälla för alla kommande lagmän. Denne analfabetiske arab var den förste person som för första gången praktiskt etablerade hela ramen för internationella relationer och reglerade krigets och fredens lagar. Ty ingen hade tidigare ens den avlägsnaste idén om att det kunde finnas en etisk kod för krig också och att relationerna mellan olika nationer kunde regleras på grundval av gemensam mänsklighet.[11]

Historiens störste Revolutionär

I världshistoriens kavalkad tornar denne underbara persons sublimes gestalt så högt över alla tiders stora män som är berömda som nationernas hjältar att de ter sig som dvärgar i jämförelse med honom. Ingen av dem besatt ett genius kapabelt att göra ett djupt intryck på mer än ett eller två aspekter av det mänskliga livet. Några är teoriger och idéers exponenter men är bristfälliga i praktisk handling. Några andra är handlingens män men lider av kunskapsbrist. Några är berömda enbart som statsmän; andra är strategi och manövrings mästare. Några har koncentrerat sig på en aspekt av det sociala livet på ett sätt som andra aspekter har förbisetts. Några andra har vikt sina energier åt etiska och andliga sanningar men ignorerat ekonomi och politik.

Andra åter har ägnat sig åt ekonomi och politik men försummar moralen och livets andliga sida. Kort sagt möter man hjältar som är adepter och experter på bara ett livsområde. Hans är det enda exemplet där alla förtjänster är blandade i en personlighet. Han är filosof och profet och också ett levande förkroppsligande av sina egna lärdomar. Han är en stor statsman såväl som ett militärt geni. Han är lagstiftare och moralpedagog.

Han är ett andligt lysande ämne såväl som en religiös ledare. Hans vision tränger igenom varje aspekt av livet och det finns inget han rör vid och inte pryder. Hans order och befallningar täcker ett vidsträckt fält från regleringen av internationella relationer ned till vardagslivets vanor som att äta, dricka och hålla kroppen ren. På sina teoriers grundvalar etablerade han en civilisation och en kultur och åstadkom en sådan fin jämvikt i livets motverkande aspekter att det inte ens finns den minsta antydning till något fel, brist eller ofullständighet att finna. Kan någon peka ut något annat exempel på en sådan fullkomlig och allsidig personlighet?

De flesta av världens berömda personligheter sägs vara produkter av sin miljö. Men hans fall är unikt. Hans miljö verkar inte ha spelat någon roll i gestaltningen av hans personlighet. Det kan heller inte bevisas att hans födelse historiskt sammanföll med ordningen av tingen i Arabien vid den tiden. Det man högst kan säga är att omständigheterna i Arabien skrek högt efter framträdandet av en sådan person som kunde smida samman de krigande stammarna till en nation och lägga grunderna för deras ekonomiska solidaritet och välstånd genom att föra andra länder under deras välde — kort sagt en nationell ledare som skulle ha alla en arabens drag från de dagarna och, genom grymhet, förtryck, blodsutgjutelse, bedrägeri och hyckleri, eller med vilket rättmätigt eller orättmätigt sätt, kunde ha berikad sitt eget folk och lämnat ett kungadöme som arv till sina efterträdare. Inget annat skriande behov av Arabiens historia från den tid kan bevisas.

Det man högst kan säga i Hegels historiefilosofis ljus eller Marx historiska materialism är att tid och miljö krävde framträdandet av en ledare som kunde skapa en nation och bygga upp ett imperium. Men den hegelska eller marxistiska filosofin kan inte förklara hur en sådan miljö kunde frambringa en man vars uppdrag var att lära ut de bästa moraldygderna, rena mänskligheten från allt dross och utplåna okunnighetens och mörkets dagar fördomar och vidskepelser, som blickade bortom rasens, nationens och landets vattentäta avdelningar, som lade grunderna till en moralisk, andlig, kulturell och politisk överbyggnad för hela världens bästa och inte bara sitt lands, som praktiskt — inte teoretiskt — lade affärstransaktioner, samhällsliv, politik och internationella relationer på moraliska grunder och åstadkom en sådan balanserad och måttfull syntes mellan världslivet och andlig framsteg att det till denna dag betraktas som ett mästerverk av visdom och framsyn exakt på samma sätt som det betraktades under hans livstid. Kan någon ärligt kalla en sådan person produkten av Arabiens allomfattande mörker?

Han verkar inte bara oberoende av sin miljö. Tvärtom, när vi ser på hans

prestationer dras vi oemotståndligt till slutsatsen att han faktiskt överskrider alla tid- och rumsbegränsningar. Hans vision bryter igenom alla tidsmässiga och fysiska barriärer, passerar bortom sekler och årtusenden och inrymmer inom sig hela den mänskliga aktiviteten och hela mänsklighetens historia.

Han är inte en av dem som historien har sänkt ner i glömska, och han prisas inte bara för att han var en bra ledare i sin egen tid. Han är den unika och oöverträffade ledaren för mänskligheten som marscherar med tiden, som är modern i varje ålder och epok, som han var i sin egen historiska tid. Sannerligen är hans lärdomar lika moderna som morgondagens dag.

De som folk benämner "historiens skapare" är bara "historiens skapelser". I hela mänsklighetens historia är han faktiskt det unika exemplet på en "historiens skapare". Man kan granska de stora världsledarnas liv och omständigheter som åstadkom revolutioner och man finner att vid varje sådant tillfälle höll revolutionens krafter på att bygga upp momentum för den förutbestämda omvälvningen, tog sin kurs i vissa riktningar och väntade bara på det gynnsamma ögonblicket att bryta ut. I att utnyttja dessa krafter i tid för handling spelade den revolutionäre ledaren rollen av en skådespelare för vilken scen och roll är satt i förväg. Å andra sidan, bland alla tiders "historieskapare" och revolutionära gestalter, är han den enda person som måste finna sätt och medel för att samla ihop revolutionens förutsättningar, som måste forma och producera de slags män han ville ha för sitt syfte, ty revolutionens anda och dess erforderliga paraferalia var obefintliga bland de folk i vilka hans lott var kastad.

Han satte ett outplånligt intryck på tusentals av sina lärjungars hjärtan med sin kraftfulla personlighet och formade dem enligt sina önsknings. Med sin järnvilja förberedde han grunden för revolution, formade dess gestalt och drag, och ledde strömmarna in i en kanal som han önskade och ville. Kan någon citera ett annat exempel på en historieskapare av sådan brillians och glans?

Det slutliga vittnesbördet

Man kan begrunda denna sak och undra hur, i mörkrets tidsålder för 1400 år sedan, i ett så fördunklat hörn av jordens klot som Arabien, en analfabetisk arabisk köpman och herde kom att besitta ett sådant ljus, en sådan kunskap, en sådan kraft, sådana kapaciteter och sådana fint utvecklade moraliska dygder?

Man kanske säger att det inte finns något speciellt med hans Budskap. Det är hans eget sinnes produkt. Om det är så, borde han ha proklamerat sig själv som Gud. Och om han hade gjort ett sådant påstående vid den tid, skulle jordens folk som inte tvekade att kalla Krishna och Buddha gudar och Jesus Guds son, enbart ur sina egna infall, och som utan skrupel kunde dyrka till och med nationskrafterna som eld, vatten och luft, villigt ha erkänt en sådan underbar person som Gud Själv.

Men se! Hans påstående är precis tvärtom. Ty han proklamerade: "Jag är en människa som ni. Jag har inte fört fram något till er av eget huvud. Det har allt uppenbarats för mig av Gud. Vad jag än äger tillhör Honom. Detta budskap som hela mänskligheten inte förmår producera, är inte ur mitt sinne. Varje ord av det har sänts ned av Honom och all ära tillkommer Honom vars Budskap det är. Alla de underbara prestationerna som i era ögon tillkommer mig, alla de lagar jag har gett, alla de principer jag har uppräknat och lärt ut — ingen av dem är från mig. Jag finner mig fullständigt inkompetent att frambringa sådana ting ur min blotta personliga förmåga och kapacitet. Jag söker Gudomlig Vägledning i alla saker. Vad Han vill gör jag, vad Han leder proklamerar jag."

Lyssna! Vilket underbart och inspirerande exempel på ärlighet, sanning och heder det är! En lögnare och en hycklare försöker i allmänhet tillskriva sig all kredit för andras gärningar också, även när falskheten i hans uttalande lätt kan bevisas. Men denna store man tillägnar sig inte krediten för någon av dessa prestationer för sin person, ens när ingen kunde motsäga honom, ty det fanns ingen metod för att ta reda på källan till hans inspiration.

Vilket ytterligare bevis på fullkomlig ärlighet i syfte, karaktärens rättskaffenhet och själens sublimitet kan det finnas! Vem annan kan vara en mer sanningsenlig person än den som erhöll sådana unika gåvor och utsmyckningar genom en hemlig kanal och ändå pekar rättfram ut källan till all sin upplysning och inspiration? Alla dessa faktorer leder till den oemotståndliga slutsatsen att en sådan man var Guds sanne Sändebud.

Sådan var vår Helige Profet Muhammad (frid vare med honom). Han var ett under av extraordinära förtjänster, ett paragon av dygd och godhet, en symbol för sanning och äkthet, en stor Guds Apostel, Hans Sändebud till hela världen. Hans liv och tänkande, hans sanning och rättframhet, hans fromhet och godhet, hans karaktär och moral, hans ideologi och prestationer — allt står som obestridliga bevis på hans profetskap. Varje människa som studerar hans liv och lärdomar utan fördom kommer att vittna om att sannerligen var han Guds sanne profet och Koranen — den

Bok han gav åt mänskligheten — Guds Bok. Ingen opartisk och seriös sanningsökare kan undfly denna slutsats.

Dessutom måste detta också klart förstås att det nu bara är genom Muhammad (frid vare med honom) som vi kan lära känna Islams raka väg. Koranen och Muhammads föredöme är de enda tillförlitliga källorna som finns tillgängliga för mänskligheten för att lära känna Guds Vilja i dess helhet. Muhammad (frid vare med honom) är Guds Sändebud för hela mänskligheten och den långa kedjan av profeter har kommit till sitt slut med honom. Han var den siste profeten och alla de instruktioner som det var Guds vilja att förmedla till mänskligheten genom direkt uppenbarelse sändes av Honom genom Muhammad (frid vare med honom) och är förvarade i Koranen och Sunnah. Nu, vem som än är en sanningsökare och angelägen om att bli en ärlig muslim, en uppriktigt Guds vägs anhängare, åligger det honom att ha tro på Guds siste profet, acceptera hans lärdomar och följa den väg han pekat ut för människan. Detta är den verkliga vägen till framgång och frälsning.

IV

PROFETSKAPETS SLUTGILTIGHET

Detta för oss till frågan om profetskapets slutgiltighet. Låt oss nu betrakta denna aspekt av Muhammads (frid vare med honom) profetskap.

Vi har redan diskuterat profetskapets natur och denna diskussion klargör att en profets tillträde inte är en vardagshändelse. Inte heller är profetens personliga närvaro nödvändig för varje land, folk och period. Profetens liv och lärdomar är ledstjärnan för att vägleda ett folk till den Rätta vägen, och så länge hans lärdomar och hans vägledning lever är han, så att säga, själv levande. En profets verkliga död består inte i hans fysiska bortgång utan i hans lärdomar utspädning och hans väglednings interpolering. De tidigare profeterna har dött för att deras efterföljare har förfalskad deras lärdomar, interpolerat deras instruktioner och svärtad deras livsföredömen genom att fästa fiktiva händelser vid dem. Inte en enda av de tidigare böckerna — Toran, Zabur (Davids psalmer), Injil (Jesu Evangelium) och så vidare — existerar idag i sin originala text och till och med dessa böckers anhängare erkänner att de inte äger originalboken. De tidigare profeternas livsberättelser har blandats ihop med fiktion i sådan grad att ett korrekt och autentiskt konto av deras liv blivit omöjligt. Deras liv har blivit sagor och legender och inget tillförlitligt register finns tillgängligt

någonstans. Inte nog med att registren har gått förlorade och deras livs bud glömts bort — man kan inte ens med säkerhet säga var och när en viss profet var född och uppvuxen, hur han levde och vilken kod han gav mänskligheten. Faktum är att en profets verkliga död består i hans lärdomar död.

Bedömt med detta kriterium kan ingen förneka att Muhammad (frid vare med honom) och hans lärdomar lever. Hans lärdomar är oförfalskade och är oförfalskbara. Koranen — boken han gav mänskligheten — existerar i sin originala text, utan den minsta förändring av bokstav, stavelse, prick eller titelstrek. Hela berättelsen om hans liv — hans yttranden, instruktioner och handlingar — är bevarad med fullständig noggrannhet, i sådan utsträckning att till och med efter tretton seklers förlopp är dess skildring i historien så klar och fullständig att det verkar som om vi ser honom med ögonen under våra ögonbryn. Ingen annan människas biografi är så väl bevarad som Muhammads, Islams profets (frid vare med honom). I varje angelägenhet i livet kan vi söka Muhammads (frid vare med honom) vägledning och ta lärdomar från hans livsföredöme. Det är därför det inte finns något behov av någon annan profet efter Muhammad, den siste profeten (frid vare med honom).

Dessutom finns det tre saker som nödvändiggör en ny profets tillträde; det handlar inte bara om att ersätta en bortgången profet. Dessa kan sammanfattas som följer:

1. Att de tidigare profeternas lärdomar har interpolerat eller korrumpierats eller att de har dött och att deras återupplivning behövs. I ett sådant fall reses en ny profet så att han kan rensa orenheter från folkens liv och återställa religionen till dess ursprungliga form och renhet, eller
2. Att en bortgången profets lärdomar var ofullständiga och att det är nödvändigt att ändra dem, förbättra dem eller lägga till något till dem — i ett sådant fall sänds en ny profet för att genomföra dessa förbättringar, eller
3. Att den tidigare profeten restes speciellt för en viss nation eller ett territorium och att en profet för en annan nation, ett annat folk eller land krävs.[12]

Det är dessa tre grundläggande villkor som nödvändiggör resnaden av en ny profet. En noggrann genomgång av fakta visar att inget av dessa villkor existerar idag. Den siste profetens, Muhammads (frid vare med honom), lärdomar lever, har fullt bevarats och gjorts odödliga. Den vägledning han visat mänskligheten är fullständig och felfri, och är förvarad i den Heliga

Koranen. Alla Islams källor är fullt intakta och varje instruktion eller handling av den Helige Profeten kan fastställas utan den minsta skugga av tvivel. Eftersom hans lärdomar är totalt intakta finns det inte något behov av någon ny profet på denna grund.

För det andra har Gud fullbordat Sin uppenbarade vägledning genom profeten Muhammad (frid vare med honom) och Islam är mänsklighetens fullständiga religion. Gud har sagt att "Idag har Jag fullkomnat er tro-religion-för er och fullbordat Min nåd över er," och en grundlig studie av Islam som ett fullständigt levnadssätt bevisar sanningen i dessa koraniska ord. Islam ger vägledning för livet i denna världen och i det hinsides och ingenting väsentligt har nu fullkomnats och det finns ingen grund för nytt profetskap med anledning av ofullständighet.[13]

Slutligen var Muhammads (frid vare med honom) Budskap inte avsett för något specifikt folk, plats eller period. Han restes som Världsprofeten — sanningens sändebud för hela mänskligheten. Koranen har befallt Muhammad (frid vare med honom) att förklara: "O mänsklighet, jag är Guds Sändebud till er alla." Han har beskrivits som "en välsignelse för alla (världarnas folk)" och hans angreppssätt har varit universellt och mänskligt. Det är därför efter honom inte finns något behov av nytt profetskap och han har av Koranen beskrivits som khatam-un-Nabiyyin (den siste i kedjan av de sanna profeterna).[14] Nu är därför den enda källan för kunskap om Gud och Hans Väg Muhammad (frid vare med honom). Vi kan bara känna Islam genom hans lärdomar som är så fullständiga och heltäckande att världen inte behöver någon ny profet; den behöver bara sådana människor som har fullständig tro på Muhammad (frid vare med honom) och som blir bärarna av hans budskap, förkunnar det för hela världen och strävar efter att etablera den kultur som Muhammad (frid vare med honom) gav till Människan. Världen behöver sådana karaktärsmän som kan omsätta hans lärdomar i praktiken och etablera ett samhälle som styrs av Gudomlig Lag, vars överhöghet Muhammad (frid vare med honom) proklamerade och på vars framgång hänger Människans framgång.

Fotnoter:

1. Detta är ett mycket viktigt och mycket revolutionerande begrepp. Dess logiska utfall är mänsklighetens enhet och mänskliga varelsers jämlikhet. Det är dumt att skilja och diskriminera mellan människor på grundval av klass, färg, ras eller territorium. I en tid när

- nationalism, trångsynt rasism och blodtörstig antisemitism har sönderslitet världen, är denna trosbekännelse om mänsklighetens enhet en stark hoppets stråle för framtiden — Redaktören.
2. Denna syn på religionernas historia är diametralt motsatt den så kallade evolutionistiska synen på religion som betraktar naturdyrkan som det första stadiet. Dessa människor stannar vid naturdyrkningens yttringar i tidigare samhällen men försöker inte utforska de ännu tidigare formerna av vilka de var blotta förvrängningar och fördärvningar. Senare vetenskapliga studier bekräftar synen att Tawheed (dyrkan av en Gud) var den tidigaste formen av dyrkan och att alla andra former är senare förvrängningar av den ursprungliga religionen. De som vill fördjupa sig i ämnet kan hänvisa till professor W. Schmidts värdefulla forskningsavhandling, *The Origin and Growth of Religions*, engelsk översättning av H. J. Rose (London, Methuen) — Redaktören.
 3. Det råder en vanlig missuppfattning, mestadels bland västliga skribenter, att Islam har sitt ursprung i profeten Muhammad (frid vare med honom) och en del skribenter går till och med så långt som att kalla honom "Islams grundare". Detta är en förvanskning av sanningen. Islam har varit alla Guds Profeters religion och de har alla fört samma budskap från Honom. Profeter har inte varit Islams grundare; de har bara varit dess sändebud. Islam består av de Gudomliga Uppenbarelserna som förmedlats till mänskligheten av de sanningsfulla Profeterna — Redaktören.
 4. Professor Joseph Hell skriver i *The Arab Civilization* (s. 10): "Dessa strider förstörde känslan av nationell enighet och utvecklade en obotlig partikularism; varje stam som anser sig självförsörjande och betraktar de övriga som dess legitima offer för mord, röveri och plundring."
 5. Profeten Muhammad (frid vare med honom) var tvungen att möta motgångens stormar på sanningens väg. Han uthärdade all opposition och förtryck med ett leende på läpparna. Han stod fast, utan att avskräckas av kritik och tvång. När de inföddas hot misslyckades med att skrämja denne man och de svåraste prövningarna mot honom och hans anhängares person inte ens fick dem att flytta en tum, spelade de det andra kortet — men det var också dömt att misslyckas! En delegation av Quraysh's ledande män uppsökte den Helige Profeten och försökte muta honom genom att erbjuda all den världsliga glans de kunde föreställa sig. De sade: "Om du vill äga rikedom ska vi ansamla åt dig så mycket du önskar; om du strävar efter att vinna heder och makt är vi beredda att svära trohet till dig som vår överherre och kung; om du har ett begär för skönhet,

ska du ha handen av den vackraste mö av ditt eget val.” Men de ville att han skulle överge sitt uppdrag. Villkoren var extremt lockande för varje dödlig människa. Men de hade ingen betydelse i den Store Profetens ögon. Hans svar föll som en bomb på Arabiens ledares delegation. De trodde de hade spelat ut trumfet. Men de blev besvikna. Den Helige Profeten sade: ”Be! Jag vill varken rikedom eller makt. Jag har fått Guds uppdrag som varnare för mänskligheten. Jag förmedlar Hans budskap till er. Skulle ni acceptera det, ska ni ha lycka och glädje i detta liv och evig salighet i livet hinsides; om ni avvisar Guds ord, ska Gud säkert döma mellan er och mig.” Vid ett annat tillfälle sade han till sin farbror, som under tryck från Arabiens ledare försökte övertala honom att överge sitt uppdrag: ”O farbror! Skulle de placera solen i min högra hand och månen i min vänstra, för att få mig att avsäga mig detta uppdrag, SKA DET INTE BLI SÅ. Jag ska aldrig ge upp det tills det ska behaga Gud att göra det till en triumf eller jag omkommit i försöket.” Detta var Islams Profets karaktär! — Redaktören.

6. Sir William Muir, en stark kritiker av Islam, erkänner i sin bok, *Life of Muhammad*: ”Den första säregenheten som drar vår uppmärksamhet är arabernas uppdelning i otaliga kroppar... var och en oberoende av de andra: rastlösa och ofta i krig med varandra; och till och med när förenade av blod eller intresse, alltid redo vid någon obetydlig orsak att separeras och ge vika för en oförsonlig fientlighet. Sålunda uppvisade i Islams era arabhistoriens återblick, som i kaleidoskopet, ett ständigt föränderligt tillstånd av kombination och repulsion, sådant som hittills hade gjort varje försök till en allmän union resultatlös... Problemet hade ännu inte lösts, med vilken kraft dessa stammar kunde underkastas eller dras till ett gemensamt centrum; OCH DET LÖSTES AV MUHAMMAD” (vår betoning).
7. Det vore instruktivt att här hänvisa till ett viktigt tal av Ja’far ibn Abi Talib. När förtrycket mot Meckas muslimer nådde sina gränser bad profeten Muhammad några av dem att emigrera till grannstaten Abessinien. En grupp muslimer emigrerade till det landet. Men Quraysh som utövade varje tänkbar förtryck mot muslimerna satt inte stilla. De förföljde emigranterna och bad kung Negus av Abessinien att med tvång återföra immigranterna. I kung Negus domstol höll Ja’far ett tal och belyste den revolution som den Helige Profeten hade åstadkommit. Ett utdrag ur hans tal ges nedan: ”O Konung! vi var okunniga människor, benägna till avgudadyrkan. Vi brukade äta kadaver till och med av döda djur, och göra alla slags skamliga ting. Vi uppfyllde inte våra skyldigheter mot våra anhöriga och behandlade våra grannar illa. Den starke bland oss levde på den svages

bekostnad, tills till sist Gud reste en profet för vår reform. Hans börd, hans rättskaffenhet, hans integritet och hans fromhet är välkända för oss alla. Han kallade oss till Guds dyrkan och uppmanade oss att ge upp avgudadyrkan och stendyrkan. Han anbefalld oss att tala sanning, uppfylla våra förtroendeuppdrag, respektera slaktskapsband och göra gott mot våra grannar. Han lärde oss att akta oss för allt fult och undvika blodsutgjutelse. Han förbjöd alla oanständiga ting: att ljuga, att missbruka föräldralösas ägodelar och att framma falska anklagelser mot kvinnors kyskhet. Så trodde vi på honom, följde honom och handlade enligt hans undervisning.”

8. Vid slaget vid Uhud tuggade verkligen Hinda, hustru till de hedniska arabernas ledare, råa levern av profetens farbror Hamza.
9. Profeten sade: ”Den som dör i skuld eller lämnar efter sig anhöriga som är i fara att bli utblottade, de bör komma till mig, ty jag är deras väktare.” Hela hans liv vittnar rikligen om detta.
10. Arthur Leonard säger: ”Islam har faktiskt gjort ett verk. Hon har lämnat ett märke på sidorna av mänsklighetens historia, som är så outplånligt att det aldrig kan utplånas... att det bara när världen växer kommer att erkännas fullt ut.” John Davenport, en ledande vetenskapsman, iakttog: ”Det måste medges att all kunskap, oavsett om det är fysik, astronomi, filosofi eller matematik, som blomstrade i Europa från det 10:e århundradet, ursprungligen härstammade från de arabiska skolorna, och den spanske Saracenen kan betraktas som fadern till europeisk filosofi.” — Citerat av A. Karim i *Islam's Contribution to Science and Civilization*. Bertrand Russell, den berömde brittiske filosofen, skriver: ”Österns överhöghet var inte bara militär. Vetenskap, filosofi, poesi och konsterna, blomstrade alla... i den Muhammadanska världen vid en tid när Europa var sänkt i barbari. Européer, med förlåtlig insuläritet, kallar denna period 'Mörkrets tidsålder': men det var bara i Europa som det var mörkt — faktiskt bara i det kristna Europa, ty Spanien, som var Muhammadanskt, hade en briljant kultur.” — *Pakistan Quarterly*, Vol. IV, Nr 3 (vår betoning). Robert Briffault, den berömde historikern, erkänner i sin bok *The Making of Humanity*: ”Det är mycket troligt att utan araberna hade den moderna europeiska civilisationen aldrig antagit den karaktär som har gjort det möjligt för den att överträffa alla tidigare evolutionsfaser. Ty fastän det inte finns en enda aspekt av mänsklig tillväxt i vilken den avgörande influensen av islamisk kultur inte är spårbar, ingenstans är den så klar och monumental som i genesen av den kraft som utgör den moderna världens främsta distinkta kraft och den suprema källan till dess seger — naturvetenskaperna och den vetenskapliga anden. Det vi kallar

vetenskap uppstod i Europa som ett resultat av en ny undersökningsanda: av nya undersökningsmetoder, av metoden för experiment, observation, mätning, av matematikens utveckling i en form okänd för grekerna. Den anden och dessa metoder introducerades i den europeiska världen av araberna.” Stanwood Cobb, grundare av Progressive Education Association, säger: ”Islam... var den virtuella skaparen av Renässansen i Europa.” — Citerat av Robert L. Gullick Jr. i Muhammad the Educator.

11. För detaljer, se Abul A'la Maudoodis Al-Jihad fil-Islam.
12. En annan situation kan vara när en profet reses för att hjälpa och bistå en annan profet, men eftersom sådana profeters instanser är få — i Koranen ges bara två sådana instanser — och eftersom denna typ av profetskap verkar vara ett undantag och inte den allmänna regeln, har vi inte lagt till detta som det fjärde villkoret — Författaren.
13. Vissa människor säger att tidens gång i sig är tillräcklig grund för behovet av ny vägledning och att en religion som uppenbarades för tretton sekler sedan nödvändigtvis måste bli föråldrad och ett ting av det förflutna, inte lämpat för den nya tidens behov. Invändningen är totalt grundlös. Skälen kan kortfattat anges som följer: (1) Islams lärdomar är eviga — de har uppenbarats av Allah Som vet allt om det förflutna, nuet och framtiden och Som Själv är evig. Det är den mänskliga kunskapen som är begränsad. Det är det mänskliga ögat som inte kan se in i framtidens skymning, inte Gud vars kunskap är över alla tid- och rumsbegränsningar. (2) Islam är grundad på mänsklig natur, och människans natur har förblivit densamma i alla tider och epoker. Alla människor är gjutna i de allra tidigaste människornas former och de grundläggande mänskliga egenskaperna förblir oförändrade. (3) I det mänskliga livet finns en vacker balans mellan beständighetens och förändringens element. Varken är allt beständigt, eller är allt föränderligt. De grundläggande principerna, de grundläggande värdena, bjuder inte in till förändring. Det är de yttre formerna som förändras med tidens gång och som förändras med hänsyn tagen till vissa principer som ska iakttas. Och Islam har tillgodosett behoven av både beständighet och förändring. Koranen och Sunnah uppräknar Islams eviga principer medan de genom ijthihad tillämpas på varje tid enligt dess egna behov. Islam är den enda religionen som har etablerat en maskineri för mänskligt samhälls perenna evolution i enlighet med grundläggande principer och permanenta livsvärden. (4) Vetenskapligt lever också människosläktet i den epok som invigdes av mänsklighetens tillkomst på jordens yta och ingen grundläggande evolutionär förändring har inträffat i denna existensfas. Civilisationer har uppstått och dött,

kulturer har vuxit och vissnat, imperier har uppstått och splittrats, men epoken i den stora kosmiska evolutionens kedja förblir densamma. Därför är synen att vägledning given för några sekler sedan automatiskt blir föråldrad med tidens gång grundlös och ytlig. — Redaktören.

14. Koranen och Hadith är mycket tydliga på denna punkt. Koranen säger: "Muhammad är Guds Sändebud och profeters siste" (xxxiii:40). Den Helige Profeten har själv sagt: "Det ska inte finnas någon profet efter mig." Vid ett annat tillfälle sade han: "Mitt förhållande till (den långa kedjan av) Profeterna kan förstås med liknelsen om ett slott: slottet var mest vackert byggt. Allt var komplett däri utom platsen för en tegel. Jag har fyllt i den platsen och nu är slottet fullbordat." (Se Bukhari och Muslim) — Redaktören.